

ΣΤΟ ΠΛΑΪ ΤΟΥ ΆΝΤΡΑ

Στὸ πλάϊ τοῦ ἄντρα πῶς ἤθελα,
στὸ πλάϊ τοῦ Ἐρωτά μου,
νὰ ζήσω ὅσο νὰ σβήσω,
μὰ κάποτε μιὰ δύναμη,
σὰ νὰ μὲ πᾶει μακριά, μακριά μου,
σὰ νὰ μὲ φέρει τότε ἐμπρός,
— ἄγγελος; δαίμονας; γαμπρός; —
καὶ τότε πίσω.

Λευκοντυμένη σήμερα,
καὶ μέσα μου μαυρίλα,
στὰ κλώνια μου τῆς ἀνοιξῆς
λαλοῦνε τὰ πουλιά,
σὰ κλώνια μου, καὶ ἀνθίζουν.
Τὰ φύλλα τοῦ φθινόπωρου,
τὰ κίτρινα τὰ φύλλα,
πῶς κάτου ἀπὸ τὰ πόδια μου
ἀκούω συχνὰ νὰ τρίβουν,
σὺν κάποιο πέραςμα,
σὺν κάποιο γέγρασμα
νὰ μοῦ θυμίζουν;

Στοῦ κόσμου τῆ γιωρτῆ
μὲ τῆ ζωὴ μου τὴν παραδαρμένη, τί;
λέστε μου, τί προσφέρω;
Εἶμαι γυναικα; εἶμαι προθένα;
ψυχὴ εἶμαι; σάρκα; δὲν τὸ ξαίρω;
Κι ἂν εἶμαι μιὰ βροχῆς ρανίδα,
δρυσσοσταλίδα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς,
ποῦν μὲ ρουφήξει τοῦ ἡλίου ἢ ἀχτίδα,
ἀφήστε με νὰ ξαναδώσω,
γιὰ μιὰ στιγμή πῶς γοργῆ καὶ ἀπ' ὅσο
γοργὸς γετάει ὁ νοῦς,
μέσ' στοῦ καθρέφτη μου τοὺς διάφανους θυ-
ἀφήστε με νὰ ξαναδώσω (θοῦς)
νὰ καθρεφτίσω ἀφήστε με
τῶς οὐρανοὺς.

ΛΙΑΝ-ΠΑΤΡΙΚ-ΙΑΚΩΒΙΔΗ

ΤΙ ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ!

«Κατηγορεῖσαι ἤδη ὅτι τὴν... Νοεμβρίου...
ἐγκατέλειπες ἀνακρέτως τὰς τάξεις σου ἐπὶ... ἡ-
μέρας, συνελήφθης δὲ ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργά-
νων καὶ παρεδόθης εἰς τὸν λόχον σου. Τί ἀπολογεί-
σαι;» ἀστυρῆ, σοβαρῆ, ἀλύγιστη, ἡ φωνὴ τοῦ ἀντι-
προσώπου τῆς Δικαιοσύνης, ἐπρόφερε στὸ στρατιωτικὴ
—κατηγορούμενα, ποῖ ὡς ἂν ἀπολιθωμένο μάρμαρο
στεκότανε μπροστά του.

Κι ὁ στρατιώτης, φέρνοντας τὸ χεῖρ του στὴ θέση
ποῦ ἔτρεπε γιὰ νὰ χαιρετήσῃ κανονικά, ἀπολογήθηκε
ἔτσι πάνου-κάτου, μὲ θάρρος — ποῦ ἀντλοῦσε ἀπὸ
τὴν ἀδωότη του, ποῦ στὴ συνείδησή του εἶχε ριζώσει
—καὶ μὲ βεβαιότη πῶς δὲν εἶταν δυνατό ποτὲ νὰ κα-
ταδικαστεῖ γιὰ τὴν πράξιν τοῦ τὸν κατηγοροῦσαν.
Τόση εἶταν ἡ πεποίθησή του πῶς δὲν εἶταν ἐνοχος.

«Κύριε ἠγηγῆ, ἐγὼ τὸ Νοέμβριον ἦρθα στή...
μαζὶ μ' ἄλλους πρόσφυγες ποῦ μᾶς διώξαν ἀπὸ τὴ
... οἱ Εἶχα μιὰ μάννα γριά καὶ δυὸ μικρὰ

παιδιά τὰδεροῦ μου, ποῦ τὸν σκοτώσανε οἱ...
καὶ ἡ γυναίκα του ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ πέθανε καὶ
τάφησε μονάχα. Τὰ συμμάζεμα γὰ καὶ τὰ πῆρα δικὰ
μου. Τί νάκανα; Ἄμα φτάσαμε στή... ὅλοι γυ-
μνοί, νησιτικοί, ἀπένταροι, δυστυχημένοι, μᾶς ἔβαλ'
ἢ Κυβέρνηση νὰ μείνουμε στὰ... Νοσοκομεῖα. Ὑ-
στερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὅσοι εἴμαστε μικρῆς ἡλικίας,
μᾶς πῆραν στρατιῶτες ἐθελοντές. Ἔτσι καὶ μένα μὲ
πῆραν στρατιῶτη ἐθελοντῆ καὶ ἄφησα τὴ μάννα μου
μὲ τὰ δυὸ παιδιά τὰδεροῦ μου στὰ νοσοκομεῖα, ἀ-
πένταρους, νησιτικούς, χωρὶς ξὺλα νανάψουν φωτιά
νὰ ξεσταθοῦνε — καὶ εἶταν χειμῶνας. Τὴν κουραμάinna
καὶ τὸ συσσίτιο ποῦ ἔπαιρνα ἀπὸ τὸ λόχο τὰ πῆγαν
καὶ τρώγαμ' ὅλοι μαζί. Κάτι λίγο τοὺς ἔδινε ἡ Κυ-
βέρνηση. Μὰ ὅλοι ὅσοι δὲν τοὺς πῆραν στρατιῶτες,
ἐπῆραν ἄλογο καὶ ἄλέτρι ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση καὶ τοὺς
ἔδωκε καὶ τόπο νὰ τὸν καλλιεργήσουνε. Ἐγὼ, γιατί
ἤμουνα στρατιῶτης καὶ γιατί ἄλλον ἄντρα δὲν εἶχα
στὴν οικογένειά μου, δὲν ἐπῆρα. Κ' ἔτσι ἐνῶ ὅλοι οἱ
ἄλλοι ἀποκαταστάθηκαν, μόνο ἡ μητέρα μου ἀπόμεινε
στὰ νοσοκομεῖα μὲ τὰ παιδιά τ' ἀδεροῦ μου στὴν ἐ-
λεινή κατάσταση ποῦ σᾶς εἶπα πρωτύτερα. Ἐσκέ-
φτηκα τότε πῶς πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ τὸ λόχο, νὰ πάω
νὰ πάρω καὶ γὼ ἄλογο, ἄλέτρι καὶ τόπο νὰ τὸν καλ-
λιεργήσω νὰ συντηρήσω τὴν οικογένειά μου. Κ' ἔτσι
ἔκανα. Ἐπῆγα καὶ πῆρα ἀπ' ὅλα καὶ πῆρα καὶ τὴν
οικογένειά μου ἀπὸ τὰ νοσοκομεῖα. Μιὰ μέρα ποῦ στὸν
τόπο ποῦ μοῦχαν προχωρήσει προσπαθοῦσα νὰ φτιά-
σω μιὰ καλύβα, ἔτσι σὰ σπῆτι, γιὰ νὰ βάλω ἐκεῖ μέσα
τὴν οικογένειά μου, ἦρθαν οἱ χωροφύλακες, μ' ἔπια-
σαν καὶ μὲ παραδώσανε στὸ Φρουραρχεῖο.»

Αὐτὴν τὴν ἀπολογία ἔδωκε ὁ στρατιώτης — κα-
τηγορούμενος. Ἄμα τέλειωσε, ὁ εισηγητῆς ποῦ πρω-
τύτερα μὲ τόσο ἀλύγιστη καὶ ἀστυρῆ φωνὴ τοῦχε
ἀπαγγεῖλει τὴν κατηγορία του, τώρα ἀνοιξε τὴν κάσ-
σα τὰ σιγαρέττα του, ἔβαλ' ἕνα στὸ στόμα, τᾶναψε
καὶ κάπνιζε. Μὰ πρόσφερε καὶ στὸν κατηγορούμενο
ἕνα, καὶ αὐτὸς μὲ ὑπόκληση τὸ πῆρε χαιρετώντας γιὰ
νὰ φχαριστήσῃ. Στὰ μάτια του ἔβλεπε κανένα μὴ
ἑσωτερικὴ χαρὰ νὰ καθρεφτίζεται. Εἶταν τ' ἀντανά-
κλασμα τῆς νίκης ποῦ αἰσθανόταν ὅτι εἶχε κερδίσει
πᾶ. Μὰ ἄραγε τὴν εἶχε κερδίσει; Στὴ συνείδηση τοῦ
ἀντιπροσώπου τῆς Δικαιοσύνης, σὺν ἀνθρώπου, καί
στὴν ἀπαίτηση ὅμως τοῦ Νόμου; Ὁ εισηγητῆς ρώ-
τησε τυπικὰ ὕστερα «ἔχεις ἄλλο τί νὰ προσθέσεις, καὶ
γραμμὰτα γνωρίζεις;» τὸν κατηγορούμενο. — Ὁχι;
τ' ἀποκρίθηκε αὐτὸς, καὶ γραμμὰτα δὲν ξαίρω.

— Τίποτ' ἄλλο, παιδί μου, δὲ σὲ θέλουμε πῆγναι
τῶρα.

Κι ὁ στρατιώτης ἐχαίρετῃ κανονικά καὶ ἔφυγε.
Μόλις ἔφυγε, ὁ εισηγητῆς κάπνιζοντας καὶ σὺν ἀ-
φηρημένος κοιτάζοντας τὰ συννεφάκια τοῦ καπνοῦ τοῦ
σιγαροῦ του, εἶπε στὸ στρατιῶτη γραφιά του: «τί
δυστυχία ποῦ ὑπάρχει στὸν κόσμο!»

Κι ὁ γραφιάς δὲ μίλησε, ὄχι γιατί δὲν εἶχε τὸ θάρ-
ρος νὰ μιλῆσει στὸν ἀνώτερό του, μὰ γιατί νόμιζε
πῶς ἡ σιωπὴ του εἶταν ἡ καλύτερη ἀπάντηση. —